

paa en Maade, hvorpaa det ikke staar til Raadighed for de mange, og derved skyldede Samfundet meget mere, end de, der ere ugunstigere stillede end denne Del af Befolkningen, gøre. Naar dette er Tilfældet, kan jeg ikke se rettere, end at de virkelig staa i en dyb Gæld til det Samfund, der omgiver dem. Hvis dette Samfund var fjernet — selv om de sad tilbage med Jorden, Pengene, Redskaberne —, hvad vilde de være? Deres Værdier, deres Indtægter og deres Formue have Værdi i Kraft af det Samfund, der omgiver dem, de Mennesker, der findes omkring dem. De ere da i en stor Gæld til Samfundet, og derfor gøre vi ingen Uret mod dem og stille ingen ubillige Fordringer til dem, naar vi sige, at en Del af denne Gæld bør de afbetale til de Samfundets Stifbørn, som ere meget daarligere stillede end de selv. Det bør ske, og det kan i nogen Grad ske ved Skatten. Det sker ikke ved de indirekte Skatter, derfor bør det i højere Grad ske ved den direkte Skat. Det er det, vort Forslag gaar ud paa.

Vi sige til denne Gruppe af Mennesker, der ere de begunstigede i Samfundet: Betal en Del af Gælden til de andre ved en forøget Skat. Og vi ødelægge dem jo ikke derved. De Satsler, vi foreslaa, ere saa lempelige, at de kunne bæres og bæres paa en helt anden og lettere Maade end den, hvorpaa de Skatter, Regeringen foreslaar, kunne bæres af Middelstanden og den fattige Befolkning. For de Mennesker, der sidde med de smaa Indkomster, betyder Spørgsmaalet om en Skatteforhøjelse paa en halv Snes Kroner i mange Tilfælde en Grublen over, hvorledes disse Penge paa det givne Tidspunkt skulle skaffes, et Afsavn af Goder, som de ellers kunde erhverve sig, og Goder, som de ellers i deres daglige Liv ikke have for mange af. For den Overklasse, om hvilken vi her tale, betyder denne Skatteforøgelse efter vort Forslag ikke et Savn af noget Gode, thi de beholde nok tilbage til at skaffe sig alle Samfundslivets Goder alligevel, og intet i den Statistik, vi kende i Danmark, giver Grund til at tro, at de skulle være overbebyrdede. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) nævned i Gaar Eksempler paa, at netop de større Formuer stadig forøges. Der er ikke Tvivl om, at det stadig finder Sted. De have let kunnet bære, hvad der hidtil er lagt paa dem, uden at formindskes, de ere i Virkeligheden stadig forøgede. Derfor kunne de taale noget

mere, og derfor er det, vi fra vor Side mene, at der er Rimelighed i nu forholdsvis at forøge deres Byrde.

Jeg forstaar naturligvis, at det vil møde Modstand fra Højres Side. Jeg har af og til hørt smaa Udbrud fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) her bag ved mig, medens jeg har talt, og af dem faa vi vel om et Øjeblik adskillige at høre fra hans Plads. Det er der ikke noget at sige til. Højre staar i den underlige Stilling, at det i en vis Forstand bygger paa Middelstanden, taler til Middelstanden, i meget betydelig Grad henter sine Vælgere fra Middelstanden, og med dette Vælgerkorps, som er af en forunderlig trofast Beskaffenhed, fører det Dag ud og Dag ind Overklassens Politik og værner, beskytter og opretholder Overklassens politiske Forrettigheder og Overklassens økonomiske Begunstigelser. Det er Grundkærnen i Højres Politik, og der er nogen Tvivl om, hvor længe det kan blive ved at gaa. Men medens jeg forstaar denne Modstand som ganske naturlig i Overensstemmelse med hele Højres Tankegang, forstaar jeg mindre, at en tilsvarende Modstand kan ydes af det nuværende Regeringsparti. I Kraft af deres Program, i Kraft af deres Fortid og i Kraft af det Grundsyn, der findes hos mange af dem, vilde det synes mig naturligt for mange af dem at slutte sig til Forslag af den Karakter som vore i Stedet for til Regeringens Forslag. Ikke mindst synes jeg, dette gælder den højtærede Finansminister. Jeg kan ikke se andet. Jeg vil spørge den højtærede Finansminister, om han ikke, rent personlig, hvis han kunde lægge Skatten efter sit eget Hoved og ikke skulde regne med Politik, Taktik og saadant noget, synes, at vor Skat er meget retfærdigere end den, han selv har foreslaaet. Jeg ved ikke, om jeg kan faa ham til at svare. Han ler af Glæde ved Tanken om at kunne være fri for Bekymringer af taktisk Karakter, og jeg forstaar godt, at dette kan bringe Jubel i hans Sind, naar han tænker paa, hvad der forestaar i de nærmeste Par Maaneder, men hvis han kunde staa frit og handle efter sine personlige Ønsker, vilde den højtærede Finansminister saa ikke sige, at vi have Ret med Hensyn til Fordelingen af Byrderne, at de Forslag, vi stille, ere bedre end de, han selv stiller? Og hvis jeg kunde faa et Ja fra ham paa dette Spørgsmaal — jeg ved ikke, om jeg kan faa det —, vil jeg sige til den højtærede Finansminister: Tag